

Comunitat cristiana i poble

Sóc conscient que la reflexió-informe que començo donaria per escriure molt: començant per la raó d'uns fets podríem endinsar-nos en l'economia de l'Església, parlar de les prioritats en l'acció apostòlica i encara reflexionar sobre les relacions de la comunitat cristiana i el poble...: No ens ho podem menjar tot en un dia, almenys, però, podem començar...

Mn. Jaume Abril, que va estimar Santa Eulàlia de Ronçana i s'hi va lliurar amb totes les forces, en anar-se'n a la nova missió que el Bisbe li confiava em parlava d'obres materials que li hauria agradat haver fet: que si la façana de l'església, que si restauració de la casa rectoral, que si el camp del rector... «En anar-te'n tu si que quedarà per fer, perquè el que és jo no m'hi sento pas cridat», vaig pensar jo; però una cosa és sentir-s'hi cridat i l'altra és veure-s'hi obligat.

La veritat és que no em sé prendre les responsabilitats a mitges i un cop servidor de la parròquia de Santa Eulàlia, per iniciativa pròpia, l'Ajuntament va demanar-me la compra, per a zona verda, de tots els terrenys de la parròquia; vaig informar de les proposicions a la delegació episcopal de béns eclesiàstics i la resposta va ser immediatament: «Endavant! ja que el bisbat té per norma cedir tots els terrenys de l'Església als municipis, amb les degudes condicions però sense especular, així el poble en rep un benefici i l'Església es desprèn d'unes propietats agràries que no necessita per exercir la seva missió». Convocació dels cristians interessats a opinar sobre el destí de l'import d'aquesta negociació, donat que la casa rectoral no reuneix les condicions mínimes al servei de la parròquia, condicions que sí que són necessàries —no dic rigorosament imprescindibles— per exercir la seva missió l'Església.

Primer informe dels tècnics: «Val més arrasar l'antiga casa rectoral i construir-ne una de nova i en lloc de la present deixar-hi un talús de terra ben ajardinat». Reunions, que hem anomenat de comunitat: opinions, diàleg. Segon informe d'uns altres tècnics: «No convé ensorrar la rectoria, en perillaria l'església; cal conservar la rectoria vella i fer una casa parroquial nova.» Noves reunions de comunitat, viatges a bisbat, converses a tots els nivells: «Mantenir dues cases?». Tercer informe d'uns altres tècnics: «Fóra un disbarat ensorrar una casa tan antiga, d'altra banda és molt factible la seva reconstrucció, si més no, es pot habilitar les sales que es necessitin de moment i deixar per un altre dia la restauració total».

Al costat dels informes dels tècnics una altra sèrie d'argumentacions va anar prenent cos i il·luminant la qüestió: En primer lloc el moment d'Església que estem vivint, essent realistes, no permet edificacions noves ja que vivim un temps de purificació per a uns, de deserció per a uns altres, i no podem donar una sensació a propis i estranys que pugui fer pensar que no som conscients de la nostra realitat; aquesta inconsciència ens portaria a donar una imatge triomfalista de l'Església que ens cal evitar. En segon lloc l'Església, malgrat totes les crítiques i escarnis ha pres partit per l'home, és a dir per tot allò que fa que l'home sigui més el que ha de ser i en aquest camp no ha oblidat ni podia oblidar el patrimoni cultural i històric. (Fet a vegades negat estúpidament, i a vegades esgrimit com atac a la mateixa Església...: tant se val, anem fent camí!).

En plantejar la qüestió de la casa rectoral a res-

taurar o a edificar de nou un servidor —blanc de totes les opinions i consideracions— estava per fer taula rasa; després de parlar molt, després de molts anats i vinents, i sobretot després de molt escoltar a uns i altres que perdien nits interessats pel més gran bé i el més encertat obrar de la parròquia, i, fins i tot, en contra del consell de persones qualificades de fora de la parròquia, la decisió ja ha estat presa: restaurar la casa rectoral vella amb l'import del camp venut. Venda de la qual no ha calgut discutir-ne l'oportunitat perquè prèviament el Bisbe amb els seus consellers ja en tenien el principi establert, no per Santa Eulàlia, sinó per tota l'Església de Barcelona a la qual nosaltres pertanyem.

Opinions? Totes!:

—«Qui és el capellà per vendre's el que és nostre?»

—El capellà és un enviat del Bisbe per servir la comunitat cristiana en el camp de la fe i en tot allò que calgui per la bona marxa de l'Església com a societat que ha de prendre unes decisions davant d'afers concrets i materials. Quant a «nostre» bé, molt bé, si és inspirat per una identificació total amb l'Església i les seves línies d'acció; però molt mal entès si és per negar al Bisbe la capacitat de prendre unes decisions que configuren una o altra imatge d'Església, però molt pitjor encara si «que és nostre» vol dir que no és de l'Església, perquè aleshores es cauria a afirmar el principi de l'espoli per l'espoli, bo i negant el pa i la sal a una institució que té el mateix dret a existir que les altres.

—«Tot per l'especulació!»

—Especulació? de qui? A les reunions de comunitat tothom qui ha volgut ha pogut sentir o llegir les escriptures i queda ben clar i jurídicament ben travat que ni Església ni municipi tenen res a guanyar-hi, en canvi hi tenen a guanyar tots els veïns de Santa Eulàlia. Fer altres suposicions és mala voluntat.

—«La riquesa de l'Església!»

—L'Església mentre li ha calgut s'ha servit d'uns béns com se n'ha servit qualsevol persona honrada i quan no li han calgut els cedeix sense litigi al municipi pel bé dels veïns i per donar una imatge més apropiada a la seva missió espiritual. Pretén tenir uns locals per acollir i reunir-se i se situa dins del poble com el que és: una modesta institució entre altres que si ha de despuntar en res no és precisament per la seva potència com a propietària.

Bé, qui vulgui més explicacions que les demani...! No se m'acut què més comentar.

El que sí que vull fer observar és que m'agradaria —ja sé que cadascú farà el que voldrà— que temps a venir no es digués: «Mn. Pere va vendre, Mn. Pere va restaurar...», sinó que es digués «Quan les circumstàncies ho aconsellaren es va vendre, es va restaurar... i s'escau que en aquell temps el Sr. Bisbe ens va donar com a servidor i germà gran el Pere, un cristià com nosaltres i un home com nosaltres que va viure entre nosaltres i es va esforçar per predicar la Paraula, partir el Pa i adaptar la vida al que proclamava; Déu sap si ho va aconseguir!»

Pere FARRIOL i VINYES

CONSTRUCTOR D'OBRES

Joaquim Turell

Can Pepet Turell

Tel. 844 88 43

SANTA EULALIA DE RONSANA